

deres barnebarn på grunden. Det fik de afslag på fra Nordjyllands Amt. Amtet lagde ved afgørelsen vægt på, at etablering af mere end én helårsbeboelse på en landbrugsejendom i det åbne land var i strid med de planmæssige hensyn, som planloven tilsigter at varetage. Det hjalp ikke, at ægteparret meddelte, at de var indstillet på, at det nye stuehus blev opført på vilkår om, at deres gamle bolig ville blive nedlagt, når de ikke kunne benytte den længere. Amtet accepterede ikke en sådan løsning, og begrundelsen lød, »at det af erfaring viser sig utrolig vanskeligt at håndhæve et sådant vilkår, selv hvis vilkåret er tinglyst på ejendommen« (Naturklagenævnet, j.nr. 31/800-0185).

Et fjerde eksempel er hentet i Ringkjøbing Amt. Her ønskede et ægtepar at løbet af en 2-årig periode at udvide deres produktion af mink fra 700 minktæver til 900. Endvidere ville de starte en produktion af frilandsgribe. Hertil kom, at de drev godt 18 ha jord. I forbindelse med udvidelsen ønskede de at bygge en medhjælperbolig, idet deres produktion vil være afhængig af fast medhjælp. Amtet afslog ansøgningen med den begrundelse, at der ikke var behov for 2 boliger, selv om Midtjyllands Pelsdyravlerforening udtalte, at det krævede en fuldtidsmedarbejder alene med den eksisterende produktion, og Familielandbrugets rådgivningscenter konkluderede, at drift af 18 ha jord, 900 minktæver og 65 søer ville kræve knap 3 heltidsbeskæftigede. Endvidere anførtes det, at det af hensyn til dyrenes ve og vel krævedes, at der i perioder var opsyn døgnet rundt, og det var på denne baggrund afgørende, at det var muligt for personerne, der beskæftigede sig med produktionen, at bo i særskilt beboelse på ejendommen. På trods af ovenstående argumenter

fandt amtet i henhold til planlovens bestemmelser, at medhjælperen lige så godt kunne bo i et nærliggende bysamfund (Naturklagenævnet, j.nr. 97-31/650-0050).

Et femte eksempel kommer også fra Ringkjøbing Amt. To brødre ejede og drev fra en ejendom på ca. 60 ha med landbrugspligt et vildtopdræt af fasaner. I 1997 blev der solgt ca. 40.000 æg og opdrættet 6.000 kyllinger samt avlsfugle med henblik på salg. Den ene af de to brødre boede på ejendommen, mens den anden boede i en nærliggende større by. Men for bedre at kunne passe både arbejde og familie ønskede sidstnævnte at opføre en bolig på ejendommen. På den baggrund ansøgte de om tilladelse til opførelse af en medhjælperbolig på 140 m². Amtet behandlede ansøgningen, men meddelte afslag med henvisning til, at en medhjælper lige så godt kunne bo i et nærliggende bysamfund, fordi der på ejendommen ikke var en særlig produktion, som krævede døgnovervågning, samt at en yderligere bebyggelse på ejendommen ikke ville være passende for forholdet mellem bygninger og jordtilliggende, således at ejendommen senere kunne sælges til en landmand med almindelig landbrugsdrift. Amtet tog i sin afgørelse ikke højde for, at de to brødre havde planer om at udvide driften ved at gøre virksomheden større, hvilket nødvendiggjorde, at begge parter boede på ejendommen, da driften var meget både tids- og arbejdskrævende, og at de dermed begge ville få heltidsbeskæftigelse på ejendommen (Naturklagenævnet, j.nr. 97-31/650-0064).

Forslagsstillernes konklusion er, at når den gældende lov om planlægning tvinger amter til at træffe sådanne afgørelser, må loven ændres.

Skriftlig fremsættelse

Hans Christian Schmidt (V):

Som ordfører for forslagsstillerne tillader jeg mig herved at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning om ret til at opføre eller indrette en yderligere bolig på en landbrugsejendom, når det sker som led i et generationsskifte eller til brug for en medhjælper.

(Beslutningsforslag nr. B 49).

Jeg henviser i øvrigt til de bemærkninger, der ledsager forslaget, og anbefaler det til Tingets velvillige behandling.